

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

พระไม่ละอายบาป

ก่อนจึ่งหัน

พระมีเท่าไรวันนี้ (๔๐ ครับผม) นู่นนะ ๔๐ พระวันนี้ ๔๐-๕๐ ให้มีแต่ของดีนะเข้ามาในวัดนี้นะ พระก็ให้เป็นพระดี อย่าเป็นพระโกโรโกโส มีพระมากเท่าไรความเลวมากเป็นพินเป็นไฟต่อบ้านต่อเมือง อย่าให้ได้เห็นได้ยินนะ ศาสนาพุทธนี้ไปที่ไหนเย็นไปหมดทำไมมาอยู่ในเมืองไทยเราจึงเป็นไฟเผาชาติ เผาบ้านเผาเมือง เพราะอะไร พระประเภทไหน นี่ซิเอามาสอนพวกท่านทั้งหลายเอง พวกเราทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ นำมาเป็นคติเครื่องเตือนใจ พุทธศาสนาไม่เคยทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้ใด ไปที่ไหนชุ่มเย็นหมด ๆ แต่ทำไมในเมืองไทยปัจจุบันนี้ มันถึงเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ทั้งชาติทั้งศาสนาไปพร้อมกัน มันเป็นพระหรือเป็นเปรตเป็นผีมาจากไหน

พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้เป็นเปรตเป็นผีก่อกวนชาติ ก่อกวนบ้านเมือง ก่อกวนศาสนาให้เดือดร้อนวุ่นวาย ไม่มีในคำสอนพระพุทธเจ้า มีก็มีแต่คำสอนของเปรตของผีของยักษ์ของมารของเทวทัตเท่านั้นเอง มันถึงเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไปได้หมด มันน่าละอายเหลือเกินนะพระเราหัวล้าน ๆ นี่ ทุกอย่างอะไร ๆ เป็นแบบพระหมด แต่ทำไมความประพฤติออกมาจากจิตใจมันจึงเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด กระเทือนทั่วประเทศไทยเราไม่เคยได้ยินไม่เคยเห็น มาเห็นปัจจุบันนี้ อย่าให้มีนะพระเรา แหม ขาหน้าขาตาเอาเหลือเกิน

พุทธศาสนาจะปลงลงได้ที่ไหน เมื่อปลงกับพระเราไม่ได้แล้วไม่มีที่ปลงนะ พระพุทธเจ้าทรงมอบความไว้วางใจให้กับพระ ถึงขนาดที่ว่าพระสงฆ์เป็นใหญ่ไปเลยนี่นะ นี่เป็นยังไง มีแต่กิเลสตัณหาเป็นใหญ่ เอาไฟมาเผาบ้านเผาเมือง ไม่ได้มีละอายบาปเลย อิดหนาระอาใจเอาเหลือประมาณนะ มันต้านเกินประมาณแล้วนะ คำสอนของพระพุทธเจ้าดังที่ออกแสดงอย่างจัดจ้านอยู่เวลานี้ หยาบที่สุดอยู่ในเมืองไทยเรานี้ ไม่มีในคำสอนพระพุทธเจ้านะ มีตั้งแต่เรื่องเปรตเรื่องผีเรื่องเทวทัต เรื่องโจรเรื่องมารที่กองกันอยู่ในเรือนจำเห็นไหม ประเภทนี้กองอยู่ในเรือนจำนะ แต่ประเภทพระเราเหลือ ๆ มันจะไปกองอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ละนะ เพราะไม่มีเรือนจำขังพระนั่นซิ

จำให้ตึนะพี่น้องทั้งหลาย บรรดาลูกหลานมาที่นี่ ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติข้อวัตรปฏิบัติ ให้เชื่อธรรมพระพุทธเจ้า ไปที่ไหนให้มีศัสตาประจำตน ธรรม ๑) วินัย ๑) นี้เป็นศัสตาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต ฟังซินะ เวลาเราตายไปแล้ว นี่ละให้มีธรรมวินัย มีหิริโอตตปปะ สะดุ้งหวาดกลัวต่อบาปต่อกรรมทั้งหลาย มีความสำรวมระวังตนอยู่เสมอไป ไปที่ไหนอย่าปล่อยวางสติตั้งที่ติดพันกับธรรมกับวินัย เรียกว่า สังวรธรรม อันนี้ให้ติดตัวไป นั่นละท่านทั้งหลายจะชื่อว่าตามเสด็จศัสตาตลอดไป ถ้าปราศจากธรรมวินัย เหยียบหัวพระพุทธเจ้าด้วยความล่วงเกินธรรมวินัยแบบหน้าด้านนี้แล้ว ไปที่ไหนไม่มีศัสตาแหละ คนหมดที่พึ่ง เข้าใจ จำให้ตึนะ

วันนี้ก็ได้พูดถึงเรื่องพระมีมามากมาน้อย มามากขึ้นทุกวัน ๆ เราก็เห็นใจบรรดาลูกหลานที่มา มาให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ อย่ามีอะไรเป็นความลับ เป็นที่แฉงที่ลับ มีกับตัวเองทุกคน ผิดถูกดีชั่วแสดงมาจากหัวใจ จากนั้นก็ออกมาภิรยามารยาท คำพูดคำจา การประพฤติปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนว เรียกว่าเหลวไหล ถ้ามีศัสตาแล้วมีสติ ไปที่ไหนระมัดระวัง งามหงามตา งามใจตัวเองเสียอย่างเดียวเท่านั้นงามไปทั่วโลกนะ ขอให้งามเราคนเดียว ๆ พระพุทธเจ้างามเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นเห็นไหมกระเทือนโลกธาตุมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เราจะงามทำไหนเอาไปแข่งพระพุทธเจ้า งามที่แบบเห็น ๆ กันอยู่นี้ มันเป็นพินเป็นไพนะอย่าเอาไปแข่ง แม้พระเทวทัตก็จมลงนรกได้ อย่าอวดดีต่อบาปต่อกรรมนะ จำให้ดีทุกคน ๆ

ข้อวัตรปฏิบัติให้ถือเป็นหน้าที่ของทุกคน ๆ เต็มเม็ดเต็มหน่วย เราขาดอะไร ๆ เรา นั้นแหละขาด ใครจะทำให้สมบูรณ์พูนผลขนาดไหน เราขาดเสียอย่างเดียวขาดหมดทั้งตัว เป็นพระไม่เต็มบหเต็มบาท ขาดข้อวัตรปฏิบัติ มีหน้าซำยังขาดศีล ขาดธรรมขาดวินัยอีก ยิ่งไปใหญ่ นะ เอะละทีนี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

เสียงอะไร เหมือนเสียงนกยูงหรือเสียงเด็ก (เสียงเด็กคะ) เสียงเด็กหรือ น้ำมัน ค่ายเสียงนกยูง นกยูงมันออกมาร้องอยู่ มันอยากร้องที่ไหนมันก็ร้อง เมื่อเข้าวานหรือวาน ชื่นน้ำมันออกไปหน้ากุฎิเรา ๗ ตัว เดินเที่ยวมาเฉยนะ ไม่สนใจกับเรา เฉย นับดู ๗ ตัว (เสียงเด็กร้องขึ้นอีก) นี่เสียงนี้มันคล้ายนกยูงเหลือเกิน นกยูงมันแว้วขึ้นอย่างนั้น ไม่ทราบเวลามันมามันเข้าไปข้างในหรือเปล่าไม่รู้ เห็นไหม (บางทีก็เข้าคะ นาน ๆ ที) นั่นละใช่ มันมุ่งหน้าไปทางโน้นนี่นะ อย่างเราเดินจงกรมอยู่นั้นมันก็มา แล้วมุ่งหน้าไปทางโน้น พอถึงเวลาเราก็ออกมา เลยไม่ทราบมันไปยังไร บางทีตอนบ่ายก็มาเห็นอยู่ทางนี้ มันไปไหนมากี่

ไม่รู้ มันมานี้แล้วมุ่งหน้าไปทางโน้น ทางโน้นได้เห็นหรือเปล่า มันเข้าไปข้างในหรือเปล่า เข้าไปอยู่นะ เห็นอยู่เระะข้างใน ถ้าไปเราคิดว่ามันจะไปทางโน้น มันมุ่งหน้าไปทางโน้น

นาน ๆ มาทีหนึ่ง อาทิตย์หนึ่งบ้างอะไรบ้าง หรืออาจนานกว่านั้นก็ได้อ มาเขามาเป็นฝูงนะ ๖ ตัว ๗ ตัว มาเฉยเฉยนะไม่สนใจกับเรา เราเดินจงกรมเขามาเฉย ไปเรื่อยเลย แหละ เอ๊ะ มันแปลกอยู่ เชื่องมากเทียว คือไม่สนใจกับเราเลย มีลักษณะท่าทางอะไรกับเรา ไม่มีเลย เฉยเรื่อยเลย เอ้อ นกอันนี้แปลกอยู่ พวกสัตว์อื่น ๆ เขายังมีลักษณะ ไก่ถึงเขาจะอยู่กับเราก็ตาม แต่เขายังมีลักษณะกลัวเรา แต่อันนี้ไม่มีเลย จับไม่ได้เลยว่าเขา มีลักษณะอะไรกับเรา ไม่มี สัตว์นอกนั้นมี กระจ๊อน กระแต ไก่ มีทั้งนั้น คือเขาอยู่ที่นี่ ถ้าเราเดินนี่เขาก็มีลักษณะระวังหลบนั้นหลบนี้ อันนี้ไม่มี เฉยเลย เอ๊ แปลกอยู่

นี่เราพิจารณาธรรม คำว่าธรรมเป็นสิ่งที่โลกตายใจมาเป็นกับเป็นกลับ เหมือนกับที่โลกตายใจกับกิเลสซึ่งเป็นฝ่ายต่ำ อันนั้นก็ตายใจไปแบบหนึ่ง ไม่รู้ตัวเลยว่ากิเลสเป็นข้าศึกของตัวเอง แล้วในขณะที่เดียวกันก็รู้ตัวนะว่าธรรมเป็นคุณแก่สัตว์โลก ไม่มีเหมือนกัน จนพื้นออกมาถึงจะได้มาเห็นทั้งสอง พอพื้นธรรมขึ้นมามันก็มีเป็นเครื่องรับกัน พื้นธรรมขึ้นมา กิเลสมันก็รู้ในขณะที่เดียวกัน คุณกับโทษถ้าเห็นอันหนึ่งปีบมันก็จะเห็นอันหนึ่งนะ ถ้าไม่รู้มันก็ไม่รู้ทั้งสอง นี่ที่ว่าธรรมเป็นสิ่งที่โลกตายใจ ที่นี้โลกก็รู้ว่าอะไรที่ทำให้โลกตายใจอยู่ในนั้น นั่นละที่ละเอียดสุดยอดอยู่ตรงนั้นนะ เพราะฉะนั้นคนที่มธรรมปฏิบัติธรรม ไปอยู่ที่ไหน ๆ มาอยู่ร่วมกันอย่างนี้ ใครจะไปถามหาชาติขึ้นวรรณะ บ้านเกิดเมืองนอน เพื่อจะถือสูงถือต่ำกันไม่มี ธรรมเสมอไปหมดเลย นี่เรียกว่าธรรม ตายใจได้เลย ๆ นี่เรียกว่าธรรม ถ้ากิเลสแล้วแม้จะอยู่ในครัวเรือนเดียวกันก็ตายใจกันไม่ได้ นี่ละกิเลสเป็นภัยอย่างนี้ ถ้าธรรมแล้วอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะตายใจ

อย่างที่สัตว์นี้เราเห็นไหมนี่ เอาตัวอย่างก็คือวัดป่าบ้านตาด คือเป็นที่รวมของสัตว์ทั้งหลายอยู่ที่นี่ แล้วสัตว์เหล่านี้อยู่กับคนเป็นยังไง ตายใจหมดเลยนะ ตั้งแต่สัตว์เขามาเขาไม่รู้ว่าธรรมเป็นยังไง เขายังตายใจกับเรา เพราะเขาเห็นว่าเราไม่ทำไมเขา นั่น ไม่ทำไมก็คือมันมีสิ่งที่ให้ตายใจลึก ๆ อยู่ในนั้น แล้วสัตว์ทั้งหลายก็ตายใจ ไปอยู่ที่ไหนสัตว์เต็มอยู่ในวัด ที่ไหนเหมือนกันหมด ไม่กลัว เพราะตายใจนี่

ที่นี้รวมเข้ามาหามนุษย์ที่มาอยู่ร่วมกัน มาจากที่ไหน ๆ เราเอาเฉพาะในวงนี่พอเป็นสักขีพยานแล้วกระจายออกไปทั่วโลก นี่ละธรรมอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้นนะ เย็นไปหมดเลย ตายใจกันเลย ๆ ไม่ได้มีสนใจว่าถามถึงว่าเป็นชาติวรรณะหรือมาจากที่ไหน ๆ เพื่อจะเป็นการยกยอ หรือการเย่อหยิ่งจองหอง หรือดูถูกซึ่งกันและกันนี่ธรรมไม่มี มีแต่ความตายใจ

ต่อกัน เหมือนพ่อแม่กับลูกนั่นแหละ พุดง่าย ๆ ลูกจะไปดูถูกพ่อแม่ได้ยังไง พ่อแม่จะมาดูถูกลูกได้ยังไง ก็ลูกกับพ่อกับแม่เท่านั้นพอแล้วใช่ไหม นี่แหละเราเทียบกันแบบนี้ละ เรื่องธรรมดาใจแบบเดียวกันนี่นะ ไปอยู่ไหนตายใจกัน ๆ

อย่างในตำราท่านแสดงไว้ เรายกเอาภคัตริย์ พุทธศาสนาของเราเฉพาะในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้นนะ ภคัตริย์เสด็จออกบวชน้อยเมื่อไหร่ โอ๊ย.ไม่ได้น้อยนะ ออกมาแล้วเข้ากันได้หมดเลย ไม่มีใครว่าสูงว่าต่ำว่าสนาไม่มี สนิทกันไปเลยเทียว ตั้งแต่ทุกตะเข้ใจที่โลกสมมุตินิยมกันมาตั้งแต่เดิม เข้ากันได้สนิทเหมือนพ่อแม่กับลูกพุดง่าย ๆ ว่างั้นนะ สนิทตายใจกันเลย ๆ ท่านเสด็จออกบวชนี่เรื่องการอยู่การกิน การหลับ การนอน การอะไร ๆ ท่านก็แบบเดียวกันกับตาสีตาสตามท้องนา นั้น ธรรมประสาธน์ เข้ากันได้หมด ไม่มีไปถึงอันนั้นถึงอันนี้ เพราะหลักที่วิเศษวิโสซึ่งสัตว์ทั้งหลายมุ่งเป็นจุดที่ใหญ่โตมาก เกินกว่าที่จะพิจารณาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นเหมือนกับขี้หมูขี้หมาเข้าใจไหม จึงไม่สนใจ ถือกันดูถูกเหยียดหยามกันไม่มี เพราะธรรมนี้ครอบไว้หมดแล้ว เลิศเลอแล้ว ใครก็มุ่งต่ออันเดียว ๆ

ที่นี้จิตใจมันก็ไม่ได้ไปยุ่งกับขี้หมูขี้หมาแห่ง ซึ่งโลกกองกิเลสทั้งหลายถือกัน คอยดูถูกเหยียดหยามคอยยกยกกันอย่างนั้น มีแต่เรื่องกิเลสนะ ถ้าธรรมยกยกก็หนีไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมยกยกกับกิเลสยกยกต่างกัน กิเลสยกยกเพื่อเป็นไฟเผาผู้อื่น ยกพวกนี้ก็ตีพวกนั้น แนะ ยกตัวก็ข่มเขา แนะ ถ้ากิเลสเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าธรรมนี้ไม่มี ไม่มีเลย ยิ่งละเอียดสูงเท่าไรยิ่งเมตตานิ้มไปเลย อย่างพระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายท่านไม่มีอะไรกับใครเลย แม้เขาจะมาจับคอจูงท่านไปฆ่าต่อหน้าต่อตา ท่านก็ไม่มีอะไร ก็มีแต่ร่างกายตายจิตของท่านเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วให้เป็นอื่นไปไม่ได้ นี่ละจึงว่าธรรมเลิศขนาดนั้นละ ท่านจะไปถือศีลถือสาฎกโกรธผูกแค้น ท่านจะเอาอะไรมาผูกก็กิเลสไม่มี สิ่งเหล่านี้เป็นภัยมันหมดไปแล้วถ้าใจไม่มี ตายก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่มี เป็นอย่างนั้นนะธรรม จึงตายใจของโลกได้ซิ

เราดูเดินจงกรมไปที่ไหนเราดู สัตว์นี้ไม่ได้กลัว มีแต่ระวังตามนิสัยของเขา ระวังทั้งนั้นแหละ หลบนี้ไปนั้นหลบนั้นไปนี่เท่านั้นเอง ไม่มีมากกว่านั้นแหละ จะให้กลัวว่าเราเป็นภัยจริง ๆ เขาไม่กลัว แต่เป็นนิสัยที่เขาเคยหวาดกลัวว่ามนุษย์นี่คือยักษ์ว้างั้นเถอะ มาบวชแล้วมันก็คือยักษ์มันติดตัวมากับมนุษย์เข้าใจไหม มนุษย์มาบวช ละเอียดล่อสุดยอดเลยนะธรรม คือไม่มีอะไรจะเทียบได้เลยคือนอกสมมุติทั้งหมด ๆ แต่ครอบโลกสมมุติให้เป็นความร่มเย็นเป็นสุข เป็นอย่างนั้นนะต่างกัน นอกโลกแต่ประสานโลกให้มันมวนลต่อกัน ถ้ากิเลสชนิดหนึ่งก็เป็นปรมาณูขึ้นมาเผาไปเลย

นี้แหละถ้าไม่มีธรรมชั้นมาเราก็ไม่รู้ว่ามีกิเลสเป็นยังไงนะ ไม่รู้ กิเลสเป็นยังไง ๗ ไม่รู้ว่ามันเป็นภัยทั้ง ๗ ที่มันเป็นภัยประจำสัตว์อยู่นั้นแหละ ตัวหลอกหลวงตั้มนุ่นไม่มีอะไรเกินกิเลส สกุลของกิเลสคือสกุลที่หลอกหลวงตั้มนุ่น จะหาความจริงมาพูดไม่มีเรื่องของกิเลส มีตั้งแต่เรื่องโกหกปลอมแปลงล้วน ๆ ไปเลย ธรรมของปลอมไม่มี มีแต่จริงล้วน ๆ นี้แหละที่มันเวลาเข้ากันปีมันก็รู้ ธรรมก็ค่อยรู้กิเลสไป ธรรมกว้างเท่าไรก็รู้กิเลสกว้างขวาง

ธรรมรอบไปหมด อย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต์อย่างนี้รู้กิเลสเหมือนกัน ไม่มีคำว่าชิน คู่กับกิเลสไม่มี บรรดาพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ไม่มีชินกับกิเลส จะอยู่ด้วยกันก็ตาม กิเลสแทรกเข้ามาปีบรู้อันทีเลย เพราะเคยเป็นข้าศึกกัน แม้มันไม่มีในหัวใจท่าน มันก็มีที่อื่นให้เป็นที่รู้จักกันอยู่นั้นแหละ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มีธรรมไม่รู้ รู้เรื่องกิเลสนี้

พูดถึงเรื่องธรรมจึงเป็นเรื่องที่ประสานกันได้ดีที่สุด โลกเราถ้าหันหน้าเข้าสู่ธรรมแล้วจะสงบ ไม่มีอะไร ๆ กันละ มีก็มีแต่เล็ก ๆ น้อย ๆ พอใครมีขึ้นมามันก็จะจ้องหน้าดูกันไปตามเขา คือคนอื่นเขาไม่ทำเขาดีอยู่หมด มีผู้คนเดียวมาแฝงขึ้นมา เขาก็ต่างคนต่างจ้องดูรูมดูชิโซ่ใหม่ละ นี้ละเป็นอย่างนั้น

ถ้ามีธรรมชั้นแล้วความเป็นพินเป็นไฟมาแต่ก่อน ๆ นั้นจะถูกจ้องมอง เดียวนี้มันไปจ้องมองคนทำดีนะ คนทำชั่วมันไม่จ้องมองเพราะอำนาจของกิเลสมันหนามันมาก คนทำดีนี้ต้องมีผู้จ้องมอง มีผู้ยกโทษ ก็พวกนั้นแหละพวกเปรต ยก เข้าใจใหม่ เราจึงเคยบอก ว่าเวลานี้เรายังไปวัดไปวาอะไรก็ยังมีอยู่บ้างก็ไปได้ ถึงสิ่งเหล่านั้นมีก็ยังไม่ออกหน้าออกตา ชี้น้ำชีตา พุดถากพุดถางเยาะเย้ยต่าง ๆ ต่อไปจะเป็น ๆ นะ เรื่อยไปละ ใครไปวัดไปวานี้ โอ้ย..ถูกชี้หน้านะ ถูกตำหนิติฉินนินทาพุดเยาะเย้ยอะไรต่าง ๆ เป็นไปหมดเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น ต่อไปนี้จะเป็น

คิดดูแต่คนทำดีมันก็ยังกระทบกระเทือนกันกับความชั่ว ดูถูกเหยียดหยามคนทำดีเท่านี้ก็เห็นแล้วนะเวลานี้เห็นชัดแล้ว ดูในเมืองไทยเราเอา ปัจจุบันนี้เห็นชัด ศาสนาแท้ ๆ เป็นเครื่องหมายแห่งความดีที่โลกยอมรับกันมาตลอด ทำไมจึงกลายเป็นข้าศึกศัตรู เป็นพินเป็นไฟต่อชาติได้ ทั้ง ๆ ที่ชาติอาศัยศาสนาว่าเป็นความร่มเย็น แล้วทำไมศาสนาจึงกลายเป็นไฟไปเผาบ้านเผาเมือง เผาชาติไปได้ มันก็เห็นอย่างชัด ๆ อย่างนี้แหละ ให้ดูเอาพี่น้องทั้งหลายเห็นทุกคนดูทุกคน เราพูดกลาง ๆ ให้รู้เรื่องรูราวเป็นอย่างนี้ ถ้าว่าต่างคนต่างเป็นธรรม อันเหล่านี้มันก็รู้มาแล้วตั้งแต่รู้จักเตียงสาวว่าผิดว่าถูก แล้วทำไมไม่ยอมรับละ โทษขนาดนี้แล้วใหญ่ขนาดนี้แล้วไม่ยอมรับ เพราะกิเลสมันหนามันจะยอมรับได้ยังไง มันก็ยิ่งหนาขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งมืดเข้าไปเรื่อย ๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องความสนิทสนมกัน ธรรมเท่านั้นเข้าแล้วประสานกันได้หมด แม้แต่สัตว์อยู่ด้วยกันเต็มวัดเต็มวาก็ไม่มีอะไรกัน อย่างสุนัขเราเลี้ยงไว้ในวัดอยู่ด้วยกันกับไก่ นะ ยัวะ ยัวะ ๗ บางทีไก่จะมาเหยียบหัวหมาก็ได้นะ คือมันคั่นกันขนาดนั้น นี้อยู่กับคน ที่นี้หมาในบ้านไปเห็นไก่ในป่าชิมันไล่กัดเลยนะ แต่ไก่ในบ้านมันไม่กัด มันชินกันรู้กันอยู่กันเป็นอันเดียวกัน นี่ความสนิทกันมันมีอยู่ในนั้น ข้างนอกไม่สนิท เห็นไก่ป่าไล่กัด ไก่บ้านไม่มีอะไรจะเหยียบหัวก็ได้ มันก็ต่างกันอยู่นะ พิจารณาแยกแยะไปซิ

เรื่องธรรมไปอยู่ที่ไหนเย็นไปหมดแหละ อย่างพระมาอยู่ที่นี่ก็ภาค เมืองนอกเมืองนาที่ประเทศเดียวนี้ ท่านก็เป็นอันเดียวกันหมดเลย ถือหลักใหญ่ธรรมเท่านั้นพอ เข้ามาอยู่ในวงนี่คืออาจารย์ อาจารย์ที่จะเข้ามาหาท่านต้องคิดแล้ว ไปหาอาจารย์องค์ใด ๆ ต้องพิจารณาแล้ว อาจารย์นั้นเป็นยังไง ๆ ก่อนที่จะเข้าไปถึงท่านต้องพิจารณาเสียก่อน ยกตัวอย่างอย่างที่เราไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น ชื่อเสียงโด่งดังมาตั้งแต่เราหัวเท่ากำป็นี่ เราเรียนหนังสืออยู่ชื่อเสียงท่านโด่งดังอยู่ทางอำเภอบ้านฝื่อ เราจำได้ตั้งแต่โน้นนะ จนกระทั่งปานนี้ชื่อเสียงท่านโด่งดังมา เวลาไปก็พุ่งใส่ท่านเลย ก็อย่างนั้นแหละ เพราะได้ยินมานาน เข้าไปก็สมหวังเลยเทียว เป็นอย่างนั้นนะ

ที่นี่ไปอยู่กับวัดใด ๆ นี้ เฉพาะวัดปฏิบัติเหล่านี้เป็นอย่างนั้นละ องค์ไหนจะไปวัดไหน ๆ ต้องเล็งถึงอาจารย์ที่เป็นหัวหน้าวัด ๆ ก่อน ไม่เหมือนทางปริยัตินะ ปริยัติอย่างมากก็สำนักโหนดอนติ เท่านั้นอย่างมาก ส่วนมากไม่ค่อยคิด ปริยัติต่างกันนะ ส่วนภาคปฏิบัติ โหย จ้อเลยแหละ สำนักไหนท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ครูบาอาจารย์องค์นั้นเป็นยังไง พุดง่าย ๆ ก็คือว่าให้ความตายใจได้ไหม เวลาแนะนำสั่งสอนมาแล้วเป็นที่ลงใจได้ไหม ต้องลงจุดนั้นก่อนถึงจะไปหาครูหาอาจารย์ ในวัดกรรมฐานส่วนมากเป็นอย่างนั้นทั้งนั้นแหละ กรรมฐานไปหาครูบาอาจารย์ ไม่ใช่อยู่ ๆ ก็ไปเลย ๆ พิจารณาเสียก่อนแล้วค่อยไป ๆ ไปก็สังเกตดู มีหลักธรรมหลักวินัยวางเอาไว้เป็นแบบฉบับ นี่ท่านปฏิบัติยังไง ๆ ต่อหลักธรรมวินัย สิ่งที่ยาบคายกว่านั้นคือธรรม ท่านละเอียดลออสุขุมคัมภีรภาพต่างกัน ในหลักธรรมที่ซึ่ง ๆ ในใจ ท่านแสดงออกมันก็รู้ ๆ ยิ่งท่านแสดงธรรมภายในใจออกแล้วยิ่งแม่นยำ ๆ ยิ่งซึ่ง ๆ เลยนะ

ธรรมนี้แหละที่เรียกว่าธรรม มาดูผิวเผินอย่างนี้ไม่ได้รู้สึกกลับมาก หากแสดงออกมาให้ผิวเผินได้อย่างนี้ เพียงเท่านั้นแหละ พูดถึงเรื่องธรรมเป็นที่ตายใจ ๆ อย่างนั้น พระท่านต่างมุ่งหน้ามุ่งตาต่ออรรถต่อธรรม ไปอยู่ที่ไหนวัดใดนี้เหมือนอวัยวะเดียวกัน เพราะเรามันเข้านอกออกในได้ทั้งนั้น ทางปริยัติก็เข้าได้หมด ไม่ว่าวัตรราษฎร์วัดหลวง วัดในเมือง

นอกเมือง วัดไหนเข้าได้หมดเลยเรา ที่นี้เวลาออกปฏิบัติก็เหมือนกัน สำนักกรรมฐานที่ ไหนออกหมดเลย ที่นี้เวลาพูดมันก็พูดได้หมดละชิไช้ใหม่ละ ภาคปริยัติภาคฝ่ายปกครอง เราก็เคยอยู่มาแล้ว แนะ ภาคปฏิบัติเราก็เคยอยู่มาแล้ว ที่นี้เวลาเอามาพูดนี้มันก็พูดได้ นอกจากไม่พูดเท่านั้น

ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๐๐ ดอลลาร์พอดี ดอลลาร์ได้แล้ว ๗,๒๖๖,๓๙๒ ดอลลาร์ ทองคำได้แล้ว ๕,๕๙๙ กิโล มันจะถึงร้อยกิโลละมั้ง จวนแล้ว ๙๙ กิโลแล้ว ก็เข้า ๕,๖๐๐ แหละ จวนเข้าไป ๆ เร่งทองคำของเรา เวลานี้พระเจ้าพระสงฆ์ ฝ่ายกรรมฐาน วิปัสสนาธุระท่านก็หุนของท่านเหมือนกันดังที่เคยพูดนั้นละ ครูบาอาจารย์ ผู้เป็นหัวหน้าก็ล้มลุกคลุกคลานจะเป็นจะตาย ทั้งเฒ่าแก่ชราคร่ำคร่า บรรดาพระลูกวัดลูกศิษย์ลูกหามันก็ทนอยู่ไม่ได้ชิ ต่างคนต่างหุนช่วยกัน ใครมีมากน้อยเท่าไรก็ช่วยกัน นี้ แหละอำนาจแห่งธรรมเป็นอย่างนั้น

อยู่ที่ไหนท่านสนใจอะไรกับสิ่งเหล่านี้ แต่เวลามีความจำเป็นท่านก็ออกมาอย่างนี้ แหละ จะไปจับที่นี้ก็หลายองค์เหมือนกันนะ บรรดาพระเป็นหัวหน้า ๆ วัดกรรมฐานต่าง ๆ จะไปจับที่คราวนี้ก็จะหลายองค์นะเท่าที่ทราบ ก็อย่างนี้ ก็เพราะเห็นแก่หัวหน้าคือเราที่พาพี่น้องทั้งหลายติดดินอยู่อย่างนี้ ท่านก็เห็นใจ เรื่องราวเป็นอย่างนั้นแลหละ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com